

A norvég irodalmat évtizedeken át szinte kizárólag Ibsen művei képviselték Magyarországon. Azt lehetne mondani, hogy a magyar Ibsen-kultusz annyira jelentős volt, hogy annak hatását a magyar drámairodalom termékenyen megérezte. Bármennyire világírodalmi nagyság, mondhatnám óriás a legnagyobbak között is Ibsen, mégis csak *egy* ember volt, aki ugyan a maga messze kiterjedő látó, sőt szinte látnoki tehetségével többet meglátott, mint száz meg száz irótársa, mégis nem szabad a norvég irodalmat, a norvég népet, de különösen a *mai Norvégiát* egyedül és kizárólag Ibsen műveiből megítélni. Pedig ezt a tényt tapasztalhattam a legutóbbi évekig a külföldi irodalom iránt komoly érdeklődést tanúsító magyar olvasók nagy táborában. Ez olyasmi volna, mintha a norvégok még mindig kizárólag Petőfi versei és Jókai regényei

alapján mondanának véleményt a magyar népről, meg a magyar irodalomról. Ezzel azonban nem akarom azt mondani, hogy a külföldiek ne olvassák többé Petőfi halhatatlan verseit és Jókai mindig aktuális és mindig élvezetes regényeit, sem pedig azt, hogy mi magyarok most már befejeztük az Ibsen-kultuszt, megünnepeltük a nagy norvég szellemóriás százéves születése napját, tehát most már vegyük le a műsorról az Ibsen-drámákat. De-hogy! Ellenkezőleg, olvassuk csak tovább is Ibsent, nézzük meg továbbra is Ibsen drámáit, de olvassunk *más norvég írókat is*. Vegyük kezünkbe a ma élő norvég írónemzedék műveit.

A ma élő norvég írók között a legnagyobb Knut Hamsun, akinek művei közül — amint azt az 1931. évi Irodalmi Tájékoztatóban örömmel olvashattam — immár 18 jelent meg magyarul. Azonban még Knut Hamsun írásai sem nyújthatnak teljes képet a mai sokszínű és sok hangú, de mégis harmonikus norvég irodalmi életről, miért is a legnagyobb elismerés illeti azokat a bátor magyar kiadókat, akik olyan norvég írók műveit is ki merik adni magyarul, mint Kinck, Bojer, Haukland, akinek hire-neve még nem terjedt át a nagy tengereken.

Így norvég barátaim nevében meleg köszönetet mondok Kner Izidornak és fiának, Imrének, akik nem kimélve költséget és fáradságot, íme most egy friss irodalmi csokorral kedveskednek a magyar olvasó-

nak, egy olyan csokorral, melynek egyes virágait a norvég havasok tájékaról, a nagy árnyékokat vető fjordok partjairól, meg a norvég havasi legekől, sőt a norvég főváros kertjeiből — mert az oslói kövezet mentén is teremnek ritka virágok — szedegettük össze.

De legyen szabad köszönetet mondanom két norvég író barátomnak, *Fritz von der Lippe*-nek és *Gunnar Larssen*-nak is, akik ebben a virágszedegetésben nekem — legalább is a norvég hegyek között — járatlan irodalmi utazónak annyi rokonszenvvel, annyi jótanáccsal segítségemre voltak. Végül köszönettel tartozom a magyarok melegszívű, nagytekintetű barátjának, *Rövide Peter* magyar tb. főkonzulnak, aki a hat kis kötetből álló norvég sorozat összeállításánál bőkezűen bocsátotta rendelkezésemre a norvég írók legújabb műveit.

A mt. magyar olvasót pedig csak arra kérem, hogy olyan szeretettel vegye kezébe a Kner-nyomda norvég sorozatát, mint amilyen gonddal ezt a hat kis könyvet a két magyar fordító, G. Beke Margit és Hetey József ültették át magyar nyelvre és amilyen gonddal a gyomai nyomdában kiszedegették a magyarba öntött gondolatok minden betűjét.

Egy kis virágcsokor sem adhat teljes képet arról a szépséges völgyről vagy nagy kertről, ahol azt szedegették, így ez a hat kis könyv sem mutathatja be a mai életerős norvég irodalmat, de talán

kivánságot ébreszt az olvasóban, hogy közelebb-
ről tekintse meg azt a buja talajt, ahol ezek a szí-
nes és nekünk nem egyszer különös növények te-
remnek.

Oslo, 1931. június hó.

Leffler Béla

